

mand videresender straks Sagen ledsaget af sine Bemærkninger til Brændeadministrationen, der i fornødent Fald meddeler de af de paagældende Kommuner, der ligger bekvemt for vedkommende Skove, at de kun kan vente at modtage de bestilte Brændemængder, saafremt de selv stiller den til Hugsten heraf fornødne Arbejdskraft til Raadighed for Skovejeren. Brændeadministrationens Afgørelse herom kan indankes for Indenrigsministeriet.

De paagældende Kommuner kan atter gøre Brændeleveringer til Beboerne afhængige af, at disse selv eller ved andre — dog ikke ved Arbejdere, der sædvanlig gaar paa Skovningsarbejde i Egnen — besørger Hugsten af de af hver især bestilte Brændemængder.

Den saaledes til Raadighed stillede Arbejdskraft skal Skovejeren modtage til Udførelse af det paagældende Arbejde og betale dette med sædvanlige Skovningspriser; han kan paa sin Side forlange Arbejdet udført paa sædvanlig Maade, derunder indenfor rimelige Grænser ogsaa det ved Skovningen faldende Gavntre udskilt og oparbejdet i sædvanlige Sortimentter imod at yde fornøden Vejledning ved Arbejdets Udførelse. Herved opstaaede Tvistigheder af teknisk Art, derunder Spørgsmaal om Skovningspriser, afgøres af en Opmand, eventuelt af Overvurderingsnævnet (jfr. §§ 26—27).

§ 9.

For at en Skovejer (Bruger) skal have opfyldt sin Pligt til at fremskaffe en bestemt Brændemængde, maa Træet ikke alene være omhugget, men Brændet skal være aflagt i Overensstemmelse med de i § 13 (jfr. § 19) fastsatte Regler, og Effekterne skal være opmaalte og protokollerede, saaledes at Mængden uden Vanskelighed kan kontrolleres.

Det ved Pligthugsten faldende Kvas under 3 cm's Tykkelse (jfr. § 19) kan ved Opgørelsen af den af en Skovejer (Bruger) fremskaffede Brændemængde beregnes som indtil 5 pCt. af den huggede Masse. Aflægges der Udhug paa en Skovejendom (jfr. §§ 13 og 19), formindskes efter den forstkyndige Tillidsmands nærmere Afgørelse den Procent, der saaledes kan fradrages.

Tvivilsspørgsmaal med Hensyn til, om en Skovejer (Bruger) har opfyldt sin Hugstpligt, afgøres af vedkommende Tillidsmand under Appel til Brændeadministrationen, hvis Afgørelse igen kan indbringes for Indenrigsministeriet.

§ 10.

Ejere, der ikke har besiddet deres Skov (Plantage) i 10 Aar, vil med Hensyn til Hugsten og Afhændelsen af de som Følge af denne Bekendtgørelse fremstillede Effekter være undtagne fra Bestemmelserne i Forordningen af 27. September 1805 § 20 og saaledes fritagne for at indgive Ansøgning til Landbrugsministeriet om Tilladelse til Hugst til Salg; men de vil i alle Spørgsmaal vedrørende den pligtige Hugst have at henvende sig til Statens Tilsynsførende med de private Skove i vedkommende Amt (jfr. § 6).

Med Hensyn til Skovejeres Pligt til Bevarelse og Drift af Skove er der for øvrigt ikke ved nærværende Bekendtgørelse gjort nogen Forandring i de gældende Love og Forordninger, overfor hvilke Skovejere derfor stadig er ansvarlige.

§ 11.

Det er forbudt Skovejeren (Brugeren) at foretage større Hugst i sin Skov, end det i de foregaaende Paragraffer omhandlede Paabud nødvendiggør; Brændeadministrationen og Tillidsmændene kan paa ethvert Tidspunkt paabyde Standsning af en saadan uberettiget Hugst.